

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA BỒ-TÁT TẠNG CHÁNH PHÁP KINH

QUYỂN 26

Phẩm 9: TINH TẤN BA-LA-MẬT-ĐA (Phần 2)

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Khi ấy, hữu tình khởi nhiều tà kiến, sinh ra kế chấp, Bí-sô nói pháp cũng lại giảm bớt, bị người khinh chê không còn tôn trọng, cũng không cung kính thân cận cúng dường; có các Bí-sô nói pháp phi pháp, không thích thân cận chánh pháp. Nếu thấy có người sinh tâm cung kính tôn trọng cúng dường Khế kinh, có đại lực, dùng lời lẽ để khen ngợi Khế kinh, thì người ta lại cùng nhau sinh khinh chê ngã mạn.

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó, Bí-sô được lia dục ham thích thọ trì, còn người chưa lia dục thì lại không thích thọ trì các Khế kinh, ở trước đại chúng tùy thuận với chúng ma. Đây là ma sự thứ tám. Người trí nên biết rõ việc đó, không nên tùy thuận.

Này Xá-lợi Tử! Nếu có Bí-sô tuy có ham thích thọ trì, đọc tụng, giải nói, biên chép Khế kinh, nhưng vì lợi dưỡng nên tùy thuận với thế gian. Các hữu tình khởi nghiệp trộm cắp, đối với ba việc mỗi mỗi tác ý, đó là tham lam đấm trước y phục, ăn uống và ngoại cụ, đối với ba việc này ham tìm cầu. Đó là ma sự thứ chín. Người trí nên biết rõ việc này, không nên tùy thuận.

Này Xá-lợi Tử! Nếu có Bí-sô đối với các Khế kinh Đại thừa, thực hành hạnh tương ứng, có khả năng phát khởi tinh tấn tối thượng, biên chép, thọ trì, đọc tụng, diễn giảng rộng rãi cho mọi người. Lúc đó, Bí-sô bị ma quản lý, nghiệp phiền não chướng che lấp, nên tùy thuận ham thích pháp tạp nhiễm, nói năng hý luận, thường tương ứng đấm trước ngủ nghỉ. Trong giấc ngủ cũng đấm trước các pháp tạp nhiễm, lại còn dính mắc vào việc huyễn hoặc của phụ nữ. Ham thích tùy thuận hành tướng như vậy, đối với các Khế kinh không còn ham thích biên chép, thọ trì, đọc tụng, diễn nói rộng rãi cho mọi người.

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó, Bí-sô thích nghe lời dạy của Như Lai, không muốn đoạn diệt lời dạy của Như Lai. Còn Bí-sô ác nghiệp thì lại không ham thích, đấm trước vào việc của ma, muốn khiến cho pháp Phật mau chóng đoạn diệt. Đây là ma sự thứ mười.

Này Xá-lợi Tử! Mười pháp này các người có trí phải nên biết rõ từng pháp một, không nên tùy thuận.

Khi ấy, Đức Thế Tôn nói kệ rằng:

*Khi ấy đối với nhất thiết xứ
Do tạo nghiệp nên ma chướng sinh
Đối các bạch pháp đều xả bỏ
Không thích lựa chọn các nghĩa lợi,
Thắng tuệ giảm bớt ác tuệ tăng
Đối với chánh pháp không an trụ
Thích nghe hành trì theo phi pháp
Đọa vào cảnh giới của nẻo ác.
Như vậy lần lượt khi mạng chung
Tỳ vết che lấp vì cứu hộ*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tôn trọng thân giáo A-xà-lê
Một lúc đều đọa vào đường ác,
Ta ở trong câu-chi ngàn kiếp
Vì lợi thế gian tu khổ hạnh
Thường nghĩ khéo léo đối hữu tình
Đều khiến xa lìa lửa ba độc.
Lúc đó ta chứng đại Bồ-đề
Hay chuyển diệu pháp luân thanh tịnh
Tất cả trời, người không ai bằng
Thế xuất thế gian xưng đệ nhất,
Vậy nay ta không nên xả bỏ
Hữu tình thế gian rất khó được
Khiến cho ma chúng đều thoái lui
Tất cả lìa khổ được an lạc.
Lại khiến người thọ trì Lục độ
Hành thiện chân thật giữa đường tối
Tương ứng với những lời Phật dạy
Khả năng đạt được đạo Bồ-đề.
Lắng nghe thọ trì pháp này rồi
Diễn nói pháp Không, pháp chân thật
Khiến chúng an trụ trong chánh tín
Thế nên được lìa các chúng ma.
Đối với chân thật tối thượng này
Nếu có trái với pháp chân thật
Tướng không chân thật chấp chân thật
Không thể xa lìa các chúng ma.
Nếu có hữu tình đến chỗ Phật
Hoan hỷ kiên cố sinh tôn trọng
Khi lắng nghe chánh pháp như vậy
Đạt được nghĩa thù thắng tốt đẹp,
Hữu tình chánh tín hoan hỷ rồi
Chúng ma nhất định sinh khổ não
Làm thiện đối với nhất thiết xứ
Chúng ma hoảng sợ bỏ chạy trốn.
Lúc ma giả làm tướng Bí-sô
Nói lời khéo léo cuồng hoặc nhau
Gây ra sự động loạn trong chúng
Nói Bồ-đề đạo không chân thật,
Tự cho pháp mình mới chân thật
Người nên kiên cố cầu an trụ
Phát sinh hý luận như vậy rồi
Sau đó khinh chê lại hủy báng.
Lúc đó Bí-sô nhiễm trước ma
Bởi tin lời ma sinh buông lung
Cho pháp này không phải Phật thừa

*Do đó xả bỏ đạo Niết-bàn,
Lại trái Chánh giác hợp các ma
Không còn tin thọ pháp Phật nữa
Do chấp ngã kiến thô trọng rồi
Mau chóng đọa lạc vào đường ác.
Dẫu có số ít các Bí-sô
Nhưng lại ham thích không chân thật
Đối với pháp Không của Đại thừa
Cùng nhau tìm xét các lỗi lầm,
Dẫu gặp pháp chân thật tối thượng
Nhưng do tạp loạn không lắng nghe
Đối với nghĩa lý sinh sợ hãi
Xả bỏ chánh pháp không hướng đến.
Lúc đó không có người nói pháp
Người không tin hiểu lại càng đông
Như vậy dù có thầy nói pháp
Thầy đều xả bỏ không lắng nghe,
Trong thời mạt pháp của Thế Tôn
Nếu hay lợi lạc các hữu tình
Lúc đó có nhiều ma chướng ngại
Như vậy chớ sinh tâm thoái lui.
Vị lai nếu có các Bí-sô
Nhất định sinh tin hiểu chánh pháp
Thà mất thân mạng cố hộ trì
Mau chóng giác ngộ quả viên mãn.*

Khi ấy, Xá-lợi Tử và các Bí-sô ở trong đại chúng nghe hạnh tu tập Đại thừa này, đối với các hiểm nạn có thể thực hành chánh pháp. Nghe xong, mỗi mỗi đều phát khởi sức tinh tấn dũng mãnh kiên cố rộng lớn vô lượng, hành tướng như vậy đối với chánh pháp Đại thừa Bồ-tát tạng lắng nghe, đọc tụng biên chép thọ trì rồi lần lượt chỉ dạy truyền đạt rộng rãi cho mọi người.

Lại nữa, nói thí dụ khéo léo này: Ví như có người có khả năng giữ gìn kho báu của tổ tông, nay thấy tiền của châu báu hết dần sinh ra buồn rầu. Như nay ta thấy Đức Thích-ca Như Lai ở trong vô lượng trăm ngàn câu-chi na-do-tha a-tăng-kỳ kiếp, tu hành pháp Chánh đẳng Chánh giác khó được nay lại sắp giảm mất. Bí-sô chúng ta cũng như vậy, cùng sinh lo buồn, vậy nên cùng nhau phát khởi dũng mãnh tinh tấn rộng lớn vô lượng, giữ gìn chắc chắn chánh pháp bảo tạng Đại thừa Bồ-tát.

Lại nữa, Bí-sô nói: Ví như có người, có một người con đoan chánh đẹp đẽ, mỗi khi cha mẹ trông thấy tâm sinh vui thích, nhìn con mắt không tạm rời. Bỗng nhiên đứa con rơi vào chỗ hiểm nạn, bị chim dữ cắp bay đi, lại bị rơi vào chỗ bờ hiểm cao Na-lạc-ca. Lúc đó, cha mẹ phát khởi sức dũng mãnh tìm kiếm con đưa về. Như chúng ta hôm nay, sau khi Phật diệt độ, nếu có Bồ-tát sinh tâm cung kính tin theo pháp bảo vô thượng, muốn cầu xuất ly, thọ trì, đọc tụng, như thuyết tu hành. Ta đem pháp bảo vô thượng của Như Lai cùng nhau phó chúc, tinh tấn giữ gìn cũng như vậy, không để cho các bọn người ác xâm hại.

Lại có một Bí-sô nói: Ví như thế gian tụ tập binh chúng, bày binh bố trận, sắp

muốn đánh nhau. Lúc đó, trong chúng có một số hữu tình, thấy quân chúng ấy tâm không khiếp nhược, vững tiến đến trước, bảo hộ binh chúng không cho chiến đấu. Lại ở trong chúng có nhiều người dũng mãnh thấy binh chúng này tâm không khiếp nhược, vững tiến tới trước, lần lượt như vậy mới lập chiến công. Như ta hôm nay, sau khi Đức Phật diệt độ, chánh pháp sắp diệt, nếu có hữu tình trong tâm kiên cố hộ trì chánh pháp, thân cận thiện hữu, mong cầu xuất ly, mặc giáp kiên cố, phát khởi sức tinh tấn rộng lớn, phá chúng quân ma. Hành tướng như vậy đối với Pháp bảo, nếu có phần nhỏ tinh tấn suy nghĩ, lựa chọn khéo léo cũng như vậy. Cho đến điển nói bài kệ bốn câu cho người khác được tùy hỷ, tin thọ lời Phật dạy, không sinh nghi ngờ hủy báng, lại cũng chỉ bảo cho nhiều hữu tình tùy hỷ xưng tán chánh pháp vì diệu vô thượng của chư Phật quá khứ, hiện tại, vị lai, khiến hữu tình được an trụ. Đồng thời cũng có các Bí-sô khác nói vô lượng thí dụ.

Đức Phật bảo:

–Này Xá-lợi Tử! Đó là hành tướng như thật. Ta cho rằng người này nhất định được phước tụ, cũng như hư không, không có hạn lượng, nói không bao giờ hết.

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Sau khi Phật diệt độ, làm được như người này rất là khó. Ta cho rằng người này là trượng phu tối thắng, trượng phu tối thượng, trượng phu dũng mãnh, là bậc đại trượng phu, đại pháp phần của Phật, không thích tịnh trụ tự lợi Tiểu thừa, chỉ thực hành chánh hạnh kiên cố Đại thừa, không ưa khen ngợi danh dự mình và người khác, chỉ tán thán công đức của Đại thừa.

Này Xá-lợi Tử! Cho đến khi sắp lâm chung cũng chỉ thọ trì đọc tụng chánh pháp này, nhất định thông hiểu pháp chân thật không.

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Đời mạt thế về sau, Bí-sô phá giới cũng lại nổi lên hủy báng chánh pháp, lại ham thích tu tập kinh điển ngoại đạo thế gian.

Này Xá-lợi Tử! Trong đời ác năm trước: kiếp trước, phiền não trước, chúng sinh trước, kiến trước, mạng trước này, nếu có Bí-sô có khả năng dũng mãnh nhuệ khí, phá các đấu tranh mà được an trụ, thường nguyện không lìa chư Phật Bồ-đề, trong ba thời phải nên quán tưởng khéo hay an trụ.

Khi ấy, Đức Thế Tôn nói kệ rằng:

*Thân cận Chánh pháp tạng Như Lai
Hay phá tất cả khổ già chết
Không tương ứng với hạnh tự lợi
Thường vui lợi lạc các hữu tình.
Đối với chánh pháp ta nói ra
Cung kính ham thích hay kiến lập
Họ nhận ta làm Điều Ngự Sư
Là chân đệ tử của Như Lai.
Nếu không ham thích nghe chánh pháp
Lại không có khả năng an trụ
Người này đọa lạc vào đường ác
Như rơi xuống biển mau chìm đắm,
Ở trong ngàn câu-chi kiếp số
Gặp Phật xuất thế rất khó được
Người ấy bị ma làm mê hoặc
Dẫu được gặp Phật sinh nhằm chán.*

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Quá khứ chín mươi một kiếp, giữa kiếp ấy có Phật ra đời hiệu là Tỳ-bà-thi Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thế, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn. Trong giáo pháp của Đức Phật ấy có lục quần Bí-sô. Nhóm thứ nhất tên là Thiện Kiến, nhóm thứ hai tên là Diệu Lợi, nhóm thứ ba tên là Tác Hỷ, nhóm thứ tư tên là Hiền Kết, nhóm thứ năm tên là Danh Xưng, nhóm thứ sáu tên là Lợi Nha. Tất cả đều sinh kế chấp ngã, nhân, chúng sinh, thọ giả, đoạn kiến, thường kiến, luôn luôn khinh chê ngạo mạn, cùng nhau kêu gọi tập trung nơi đồng trống, thường bàn luận ác hạnh sai khác như vậy. Ai nấy cũng đưa ra ý kiến của chính mình cho đó là thực hành trăm điều thiện, rồi triệu tập thành từng nhóm từ mười, hai mươi, cho đến năm mươi người, đem hành pháp của mình lần lượt chỉ dạy. Lại còn lập thế rằng: “Nếu ai trái với lời dạy của ta nhất định sẽ gặp tổn hại.” Thế như vậy rồi, họ phân chia người dẫn đầu đi truyền giảng, hoặc vào làng xóm, hoặc đến thành ấp, hoặc từ nhà này cho đến vương thành. Lúc đó có một người đến một làng nọ để giảng dạy, rồi trở về nhóm của mình chỉ dạy, làm tổn hại lời Đức Phật.

Này Xá-lợi Tử! Sao gọi là tác ý làm tổn hại lời Đức Phật? Lúc đó, có một giáo pháp chấp chắc có ngã, nhân, chúng sinh, thọ giả. Họ cho rằng, nếu không có ngã, vậy ai là người đến đi? Ai là người ngồi nằm? Ai là người nói năng, im lặng? Ai là người bố thí? Ai là người thọ nhận? Ai là người ăn uống? Ai là người khổ? Ai là người vui? Cho đến một người ốm, một người đau, ai là người chịu sự giác xúc? Lúc đó, trong chúng có người nói như vậy: “Nếu ai nói không có ngã, nhân, chúng sinh, thọ giả thì không phải bạn tốt của ta.”

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó trai, gái, bé trai, bé gái ở trong xóm làng nghe lời này rồi đều thích người chấp vào ngã kiến ấy, rồi kết làm bạn tốt, cùng nhau nói rằng: “Thuở xưa ta có các bậc trí biết rõ như thật, là bạn chân thiện nói rằng không có ngã, nhân, chúng sinh, thọ giả. Nay ta không nên thân cận cúng dường người mà chúng ta đã từng tôn trọng ấy nữa.”

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó lục quần Bí-sô sau nửa tháng trở về tập hợp lại một chỗ. Trong đó, có một Bí-sô nói: “Tôi đã lần lượt giáo hóa năm trăm chủng tộc làm quyến thuộc.”

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Tỳ-bà-thi Như Lai Ứng Đẳng Chánh Giác có một Bí-sô Thanh văn đã hết các lậu, không còn phiền não, đắc quả A-la-hán, biết việc này rồi, vào trong năm trăm tụ lạc ấy vì các trai, gái, bé trai, bé gái mà nói: “Những lời nói pháp của các vị ấy là thô ác, không phải là lời chân thật, là lời không nghĩa lợi.”

Lúc đó, A-la-hán ở trong chúng ấy nói kệ rằng:

*Nếu không biết rõ được chánh pháp
Người này mê muội chân Thánh đạo
Các ông cố chấp vào tà pháp
Nhất định đọa vào các đường ác.*

A-la-hán nói kệ này rồi, lục quần Bí-sô nổi lên giận dữ không thích tín thọ.

Lúc đó, A-la-hán sinh lòng thương xót, tán thán Phật rồi lại nói kệ rằng:

*Phật ta đã nói pháp chân thật
Tất cả hữu vi đều vô thường
Đối với các pháp đều vô ngã
Nó không chắc chắn, không thường còn.*

*Lại nữa, các hành đều tạo tác
Thế không chắc thật, không lại không
Kẻ ngu si mê cố chấp vào
Đối pháp huyễn hóa sinh động loạn.*

Nói kệ xong, La-hán bảo chúng Bí-sô:

–Này các Bí-sô! Chư Phật Như Lai đã nói pháp đều không có ngã, nhân, chúng sinh, thọ giả.

Lúc đó, La-hán biết chúng Bí-sô không tin thọ, lại nói kệ rằng:

*Nếu sinh kiến chấp vào thí, nhận
Lại nhận có phân biệt giác xúc
Đối pháp vô ngã không tin theo
Người ấy đọa lạc các đường ác.*

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó hữu tình đối với pháp hư vọng của trai, gái, bé trai, bé gái nói ra mà sinh lòng tin thọ. Có đến sáu vạn tám ngàn người vì bị kiến chấp nên khi thân hoại mạng chung đều bị đọa vào địa ngục Vô gián, thân chịu cực khổ; lại sinh ra nhiều lưỡi, lưỡi lớn như hoa sen ngàn cánh, trên lưỡi lại bị cày sắc cày lưỡi ấy. Lại có ngục tốt cầm chày bén đánh đập tội nhân; lại trên không mưa xuống hòn sắt nóng thiêu đốt tội nhân, hòn sắt nóng ấy hóa thành một khối lửa lớn, lửa cháy rừng rực, tội nhân đồng thấy lửa dữ thiêu thân, hết tội địa ngục lại đọa làm cá ngàn đầu.

Khi ấy, Đức Thế Tôn nói kệ rằng:

*Có các hữu tình đọa địa ngục
Vô lượng trăm ngàn lửa thiêu đốt
Không trung mưa đá lại mưa lửa
Tội nhân chịu cực rất khổ não.
Một thân lại chịu tất cả khổ
Lửa dữ khí trượng trên không xuống
Trăm du-thiện-na đều đầy cả
Đều thấy thiêu khắp trong địa ngục.
Mỗi mỗi đều thấy ở trên lưỡi
Mũi nhọn tên bén bắn phóng vào
Dao bén cắt lưỡi ra từng mảnh
Mới biết trong khổ lại càng khổ.
Do theo bạn ác làm hư vọng
Mỗi mỗi thân cận và ác kính
Xả bỏ chúng trì giới thanh tịnh
Thế nên đọa vào cực khổ này.*

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Chúng lục quần Bí-sô ấy, do hư vọng không thật, cho nên cũng sẽ đọa vào địa ngục A-tỳ. Trên mỗi thân của các Bí-sô ấy lại có ngàn miệng, trong mỗi miệng lại có hai lưỡi, mỗi lưỡi ngang rộng bốn du-thiện-na. Trên mỗi lưỡi có năm trăm cày sắt cày lưỡi ấy, lại dùng hòn sắt nóng thiêu đốt lưỡi ấy, tội nhân đau khổ miệng không thể nói. Lại ở trên đầu có trăm ngàn câu-chi các thứ dụng cụ làm khổ, bay đến đánh đập. Chịu khổ như vậy mãi trăm ngàn câu-chi na-do-tha năm, tội hết lại nhập vào các địa ngục riêng biệt khác để chịu các tội khổ cũng lại như vậy. Vì sao? Vì những người này hay hủy báng lời Phật dạy cho nên phải mắc tội như vậy.

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Thời Đức Phật ấy có trưởng giả tại gia tên là An Lạc, của

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

cải châu báu giàu có phồn thịnh, thọ dụng tùy ý; lại còn đầy đủ các thứ báu của tổ tông để lại như vàng, bạc, lưu ly, xa cừ, mã não, trân châu, san hô, các kho cũng đều chứa đầy tràn, các kẻ tùy tùng nô bộc, dân chúng trong thành ấy đều chịu sự sai khiến vừa ý không thiếu. Khi ấy, trưởng giả sủng ái hầu hạ ngoại đạo Ly-hệ, tu tập tà pháp sinh ra tà kiến. Lúc đó, vợ trưởng giả tên là Vĩ-sắc-bát-để, sắc tướng đẹp đẽ đoan chánh nỏn nà, thân tướng tròn đầy, ai thấy cũng ham thích. Bà ta sinh hạ một cậu trai, đoan nghiêm đặc biệt diện mạo tròn trịa, thân thể trắng trẻo, ai ai cũng yêu mến. Cậu ta thuở xưa từng ở trong vô lượng trăm ngàn câu-chi na-do-tha gieo trồng căn lành. Lúc cậu ta mới sinh, đã cười ba lần và nói như vậy: “Nay ta cố gì sinh trong dòng họ tà kiến.” Người mẹ nghe con nói như vậy, hoảng sợ kinh hồn rỏn tóc, vứt con buồn rầu bỏ chạy. Lúc đó, các người nữ thấy việc này rồi tập hợp lại cùng nhau bàn hỏi. Nghe bảo đứa bé này vừa nói như vậy, họ đều sinh hoảng sợ chạy thực mạng, xa nơi ấy rồi lại quán sát bàn luận với nhau: “Đứa bé mới sinh này là Trời, là Rồng hay là Dược-xoa, La-sát, A-tô-la, Nga-lỗ-noa, Khẩn-na-la, Mạc-hô-la-nga, Cưu-bàn-trà, Tất-xá-tả, Nhân phi nhân đều nghi như vậy?”

Lúc đó, đức bé nói với các người nữ rằng:

–Này các cô! Các cô đầy đủ nhân tướng tốt đẹp, cố gì phải bỏ ta kinh sợ chạy tán loạn như thế?

Lúc đó, đứa bé vì các người nữ nói kệ rằng:

*Chúng nữ các cô đều tốt đẹp
Tại sao không sợ các đường ác
Tôi khiến các cô ngộ chân thật
Thấy đều xa lìa các hiểm nạn,
Cha mẹ của tôi và quyến thuộc
Đều không phải thiện hữu của tôi
Nay tôi vì họ trừ tà kiến
Không sinh hiểm nạn các đường ác.*

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó, cha mẹ và các chúng hội của cậu bé nghe cậu bé nói kệ rồi, cũng trở lại chỗ cậu bé. Trước cha mẹ cậu bé nói kệ rằng:

*Tất cả các kho và tài bảo
Ngũ cốc nhà cửa và các món
Hãy xả tất cả đem bố thí
Theo Phật xuất gia làm Sa-môn.
Tỳ-bà-đề Phật đang trụ thế
Ở trong ba cõi không ai bằng
Phật ấy tuệ nhật chiếu thế gian
Con nguyện xuất gia làm đệ tử.
Được khai thị bằng chánh pháp Phật
Lợi lạc tất cả các hữu tình
Phật ấy tuệ nhật chiếu thế gian
Con nguyện xuất gia làm đệ tử.
Đức Phật đầy đủ ba mươi hai
Tướng đại trượng phu đều trang nghiêm
Phật ấy tuệ nhật chiếu thế gian
Con nguyện xuất gia làm đệ tử*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Giả sử trong ngàn câu-chi kiếp
Chưa từng nghe danh tự Phật này
Như hoa Ưu-đàm khó được gặp
Con nguyện xuất gia làm đệ tử.*

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó, cha mẹ nói với con rằng: “Con có thể phát tâm thanh tịnh theo Phật xuất gia, nay ta đem hai mươi câu-chi châu báu vàng bạc của tổ tông cho con, để con lần lượt bố thí.”

Lúc đó cha mẹ nói kệ rằng:

*Ta nay có tất cả tài bảo
Thầy đều cho con đem bố thí
Do con phát khởi tâm thanh tịnh
Tùy chỗ lợi lạc các hữu tình,
Tất cả vàng bạc các trân báu
Ngũ cốc nhà cửa và vật dụng
Do con phát khởi tâm thanh tịnh
Mau chóng xả thí lợi hữu tình.
Giường, mền, ngọa cụ các thọ dụng
Hương xoa, tràng hoa và hương bột
Do con phát khởi tâm thanh tịnh
Tùy chỗ mau chóng hành bố thí,
Phật bảo, Pháp bảo và Tăng bảo
Đây là ruộng phước tốt vô thượng
Phát tâm rộng lớn cúng nơi ấy
Lợi lạc chân thật với tất cả.*

Lúc đó, cậu bé vì cha mẹ nói kệ rằng:

*Con muốn đi đến chỗ Đức Phật
Trước Đại Tỳ-bà-thi Thế Tôn
Cúng dường các món thật vô thượng
Lợi lạc tất cả các hữu tình,
Hoặc trời, hoặc người và các chúng
Thích cầu tất cả việc vui thích
Nay con đến trước chỗ Thế Tôn
Xin mọi người đều đến chỗ ấy.*

Nói kệ rồi, cậu bé lại suy nghĩ nhìn khắp bốn phương rồi thưa với cha mẹ: “Nay con đến chỗ Đức Phật Tỳ-bà-thi Như Lai Ứng Chánh Đẳng Giác.” Nghe việc này rồi mọi người đều sợ hãi cùng nói lên rằng: “Tại sao cậu bé mới sinh ra một ngày mà có thể cùng bàn luận với cha mẹ, lại làm sao có thể đi được.” Đồng thời có tám vạn bốn ngàn câu-chi chúng đều đến tập hội cùng suy nghĩ nói rằng: “Nay cậu bé này là Trời, là Rồng, là Dược-xoa, La-sát, Kiền-thất-phước, A-tô-la, Khẩn-na-la, Ma-hô-la-nga, hay Nhân phi nhân...?”

Lúc đó, cậu bé cùng các chúng đồng đến chỗ Đức Tỳ-bà-thi Như Lai Ứng Chánh Đẳng Giác. Khi cậu bé hướng dẫn chúng đi, trên hư không có mười ngàn lộng che ở trên.

Lại ở trên hư không có tiếng xướng lớn lên rằng: “Không để cho các vị bị nóng

lạnh mưa gió làm tổn hại!” Lại ở trong hư không có lưới vàng che phủ ở trên. Lại ở trên hư không mưa xuống các loại hoa trời đẹp và các loại bột hương, các hương thơm vi diệu, lại có gió mát thổi nhẹ nhàng làm bay hương ấy. Lại ở đường đi có nước hương thơm rưới lên đất, trời mưa y báu và mưa hoa cao đến ngang gối.

Lại ở bên đường đi có vô lượng ao hồ chứa đầy nước tám công đức tự nhiên xuất hiện, trong mỗi ao hồ đều có vô lượng hoa Ưu-đàm-bát-la, hoa Câu-vật-đầu, hoa Bôn-noa-lợi-ca mọc lên cúng dường. Lại có bảy đài gỗ báu thù thắng vi diệu tự nhiên xuất hiện. Trong khi đi lại có đủ loại sừng ốc không gõ tự nhiên kêu, phát ra âm thanh ca vịnh vi diệu tán thán, còn ở hai bên có vô lượng trân báu tự nhiên trang nghiêm. Lúc cậu bé vừa mới bước chân, đều hiện một hoa đờ dưới bước chân, mỗi bước chân qua thì hoa ẩn mất không hiện.

Khi ấy ở giữa đường, trong khoảng chốc lát, cậu bé nhìn lại nói kệ rằng:

*Đời có chánh lý không chánh lý
Nay ta bước đi đường tối thượng
Không đi con đường không phải chánh
Vì thế nên đi đến chánh lý.
Ta ở trong na-do-tha kiếp
Hoặc lúc đạt được làm thân người
Lại gặp Như Lai xuất thế gian
Đầy đủ sức trí tuệ tin hiểu.*

Này Xá-lợi Tử! Lúc cậu bé nói kệ xong, ở giữa hư không có tám vạn bốn ngàn vị trời cùng tán thán bằng kệ rằng:

*Lành thay, lành thay! Bạc Đại trí!
Hay nói Đệ nhất nghĩa tối thượng
Xả bỏ tất cả các phi lý
Thế nên hay hành đạo chân chánh.*

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó, cậu bé đáp lại chư Thiên bằng kệ rằng:

*Các vị hay hành đạo chân chánh
Rộng nói đạt được nghĩa hòa hợp
Nếu như cố chấp không chánh đạo
Làm sao đạt được lý tương ưng.*

